

CONTEXT

MADRID NO FA VACANCES El Govern de Sánchez acumula casos

Allò del Madrid funcional i del “vuelva usted mañana” s’ha acabat. Mentre el país es rosteix a la platja, el govern presidit per Sánchez encara un dia darrera l’altre, la solució d’Espanya. Durant l’agost s’han enfrontat, debatut i deixats empantanegats temes com: el finançament singular català, l’allau d’immigrants a Canàries i rodalies, la presidència del controvertit Consell General del Poder Judicial i, en una hora lliure que els quedava, han decidit per unanimitat jubilar al Jutge Garcia Castejón, la mosca collonera del cas català. Finalment quan en un cap de setmana llarg semblava que faltaria feina, el senyor Feijóo ha posat cullerada repetint com a idea pròpia les idees que havia dit Sánchez i que s’havia carregat dos dies abans. Déu n’hi dó.

Arreglar no han arreglat gaire, però això en política és normal. El que compte és la intenció. La perspectiva laboral dels polítics sembla complicar-se. Ni en els millors temps del franquisme, entre inaugurar embassaments i signar sentències, es treballava tant. Alguna gent està alarmada. Es prepara alguna cosa gran? es pregunten. Tranquils, no passa res. L’enfrontament i l’insult és el joc de la política quan no es fa política. Les cartes estan repartides, uns coneixen el joc que té l’altre i en el fons

saben que haurien de signar taules, però no volen semblar tebis.

El finançament aixecarà molta polseguera però s’aprovarà perquè les autoritats autonòmiques s’accontenten podent presentar-se a la plaça del poble amb la butxaca plena i un sac de garrofes. Tan se val si Catalunya tal o qual, la cosa és que nosaltres també tenim més pela per defraudar. Els immigrants continuaran arribant i mal vivint a les nostres costes, com ha de ser en un país civilitzat i la inauguració d’un poliesportiu i un altre sac de garrofes emmudiran les veus dels que ara protesten. El Poder Judicial sembla que ja té candidat probablement designat per Brussel·les i al Jutge Castejón ben aviat l’haurem oblidat.

La única pega nacional que va per llarg és aconseguir callar la boca de Feijóo. Si per un d’aquells casuals el P.P. trobés un líder de mitjana intel·lectual normaleta, Espanya aniria com una seda.

